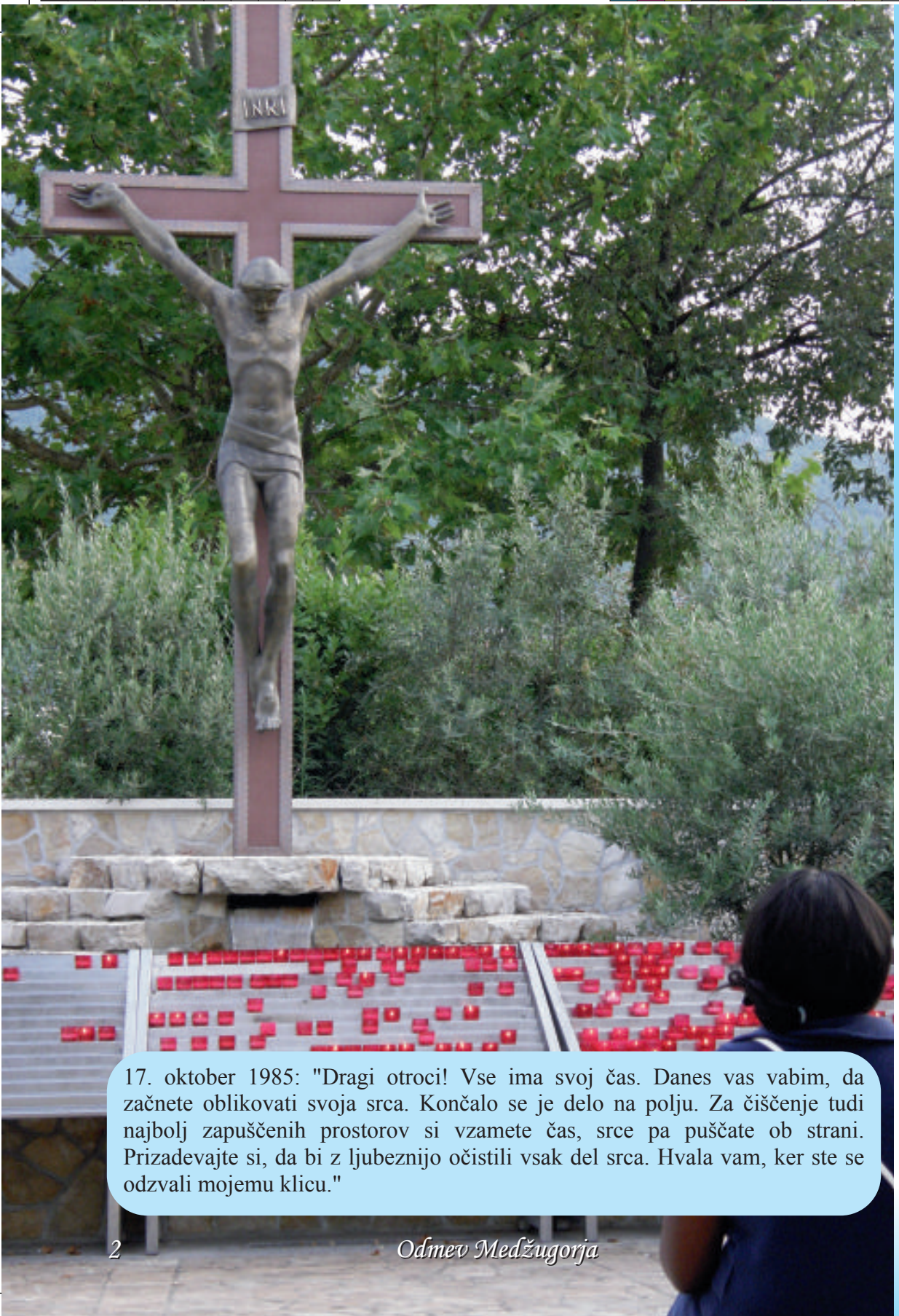

LETNIK XXIV, SEPTEMBER-OKTOKBER 2016

9-10
Mir

Odmev Medžugorja

17. oktober 1985: "Dragi otroci! Vse ima svoj čas. Danes vas vabim, da začnete oblikovati svoja srca. Končalo se je delo na polju. Za čiščenje tudi najbolj zapuščenih prostorov si vzamete čas, srce pa puščate ob strani. Prizadevajte si, da bi z ljubeznijo očistili vsak del srca. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu."

IZ VSEBINE REVIIJE

SPORO ILA Kraljice miru ... 4

RAZMIŠLJANJE ob sporočilu 25. v mesecu ... 6

VIDCI GOVORIJO

Ivanka Ivanković – Elez ... 8

INTERVJU

Viki Dodig ... 10

SVETNICA USMILJENJA

Sveta Mati Terezija ... 16

TEMA MESECA

Z rožnim vencem po Mariji k Jezusu ... 20

POROMALI SMO

Marija nas je poklicala ... 24

PRI EVANJE

Angel varuh mi je spregovoril ... 27

KOTI EK MLADIH

Mladifest 2016 ostaja v našem srcu ... 30

Ko želje postanejo resničnost ... 33

Iz srca hvaležni ... 34

SKUPNOST Totus Tuus ... 35

MOLITEV

Molitev s križa ... 36

RAZMIŠLJANJE ob sporočilih 2. v mesecu ... 38

MARIJINI OBROKI

Magnus na mladifestu ... 40

ROMANJA ... 45

Obvestila in vabila ... 46

Spoštovane bralke, spoštovani bralci!

Vstopili smo v mesec oktober, ki je posvečen Mariji, Kraljici rožnega venca. To se lepo povezuje tudi s temo, ki je bolj ali manj prisotna v skoraj vseh člankih tokratne številke – z MOLITVIJO.

Vernega človeka molitev spremlja tako rekoč od rojstva do smrti. Vsaka zbrana molitev, pa naj bodo to preprost Sveti angel, različne oblike molitve na poletnem mladinskem molitvenem srečanju v Medžugorju – na mladifestu, skrite molitve ljudi v veselju ali stiskah ali pa kontemplativna molitev takih oseb, kot je sveta Mati Terezija ... vse odprajo človeka v drugo razsežnost, izpolnjujejo bivanje in naravnavajo človeško srce na Božje frekvence.

Marija v svoji sporočilih nenehno vabi, naj molimo, molimo, molimo. Želi nas pripeljati k svojemu Sinu in nam za to ponuja svojo pomoč. Želi nas učiti, kako hoditi po tej poti, in želi nas voditi po njej. Ob tem pravi še, da je molitev pravzaprav vsako še tako drobno dejanje, ki ga zaradi ljubezni do Boga naredimo svojemu bližnjemu.

To pa je nekaj zelo lepega – saj je molitev lahko prav vsak Bogu posvečen trenutek našega življenja!

*Sporočilo Kraljice miru
po vidkinji Mirjani Dragičević Soldo 2. avgusta 2016*

*»Dragi otroci,
prišla sem k vam, med vas, da mi date svoje skrbi, da jih prinesem
svojemu Sinu, da posredujem za vas pri Njem za vaše dobro.
Vem, da ima vsak od vas svoje skrbi, svoje preizkušnje, zato vas
materinsko kličem, pridite k mizi mojega Sina. On za vas lomi
kruh, sebe vam daje, daje vam upanje, od vas želi več vere,
upanja in vedrine. Želi vaš notranji boj proti sebičnosti,
obsojanju in človeškim slabostim. Zato jaz kot mati pravim:
Molite, ker vam molitev daje moč za notranji boj.
Moj sin mi je kot otrok pogosto govoril, da me bodo mnogi
ljubili in me klicali Mati. Jaz tu, med vami, čutim ljubezen.
Hvala vam. Po tej ljubezni prosim svojega Sina, naj se nihče od
vas, mojih otrok, ne vrne domov takšen, kakršen je prišel; da
ponesete čim več upanja, usmiljenja in ljubezni; da bi bili moji
apostoli ljubezni, ki bodo s svojim življenjem pričevali, da je
nebeški Oče izvir življenja, ne pa smrti.
Dragi otroci, znova, materinsko vas prosim, molite za izbrance
mojega Sina, za njihove blagoslovljene roke, za svoje pastirje, da
bodo mogli oznanjati mojega Sina s čim več ljubezni in tako
spreobračati. Hvala vam!«*

*Sporočilo Kraljice miru
po vidkinji Mariji Pavlovič Lunetti 25. avgusta 2016*

*“Dragi otroci!
Danes želim z vami deliti nebeško radost.
Vi, otročiči, odprite vrata srca, da bi v vašem srcu rasli
upanje, mir in ljubezen, ki jo daje samo Bog.
Otročiči, preveč ste navezani na zemljo in zemeljske
stvari, zato vas satan premetava kot veter morske
valove.
Zato naj bo veriga vašega življenja molitev s srcem in
češčenje mojega Sina Jezusa. Njemu izročite svojo
prihodnost, da bi v Njem bili drugim radost in vzor s
svojim življenjem.
Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.”*

*Sporočilo Kraljice miru
po vidkinji Mirjani Dragičević Soldo 2. septembra 2016*

„Dragi otroci,

po volji svojega Sina in po svoji materinski ljubezni prihajam k vam, svojim otrokom, posebno pa k tistim, ki še niso spoznali ljubezni mojega Sina. Prihajam k vam, ki mislite name, ki me kličete. Vam dajem svojo materinsko ljubezen in nosim blagoslov svojega Sina. Ali imate čista in odprta srca? Ali vidite darove, znamenja moje navzočnosti in ljubezni? Otroci moji, v svojem zemeljskem življenju se ravnajte po mojem zgledu.

Moje življenje je bilo bolečina, tišina ter neizmerna vera in zaupanje v nebeškega Očeta. Nič ni slučajno, niti bolečina, niti radost, niti trpljenje, niti ljubezen. Vse to so milosti, ki vam jih deli moj Sin in ki vas vodijo v večno življenje. Moj Sin od vas želi ljubezen in molitev v Njem. Ljubiti in moliti v Njem pomeni – kot mati vas bom učila – moliti v tišini svoje duše, ne pa samo recitirati z ustnicami. To je tudi najmanjša lepa gesta, narejena v imenu mojega Sina, to so potrpežljivost, usmiljenje, sprejemanje bolečin in žrtev, narejeni zaradi drugega.

Otroci moji, moj Sin vas gleda. Molite, da bi tudi vi videli Njegov obraz in da bi vam mogel biti razodet. Otroci moji, jaz vam razodevam edino in pravo resnico. Molite, da bi jo mogli dojeti in da bi mogli širiti ljubezen in upanje, da bi mogli biti apostoli moje ljubezni. Na poseben način moje materinsko srce ljubi pastirje. Molite za njihove blagoslovljene roke. Hvala vam.“

*Sporočilo Kraljice miru
po vidkinji Mariji Pavlovič Lunetti 25. septembra 2016*

"Dragi otroci!

Danes vas kličem k molitvi. Naj vam bo molitev življenje. Samo tako se bo vaše srce napolnilo z mirom in radostjo.

Bog vam bo blizu in vi ga boste občutili v svojem srcu kot prijatelja. Govorili boste z Njim kot z nekom, ki ga poznate in, otročiči, čutili boste potrebo po pričevanju, ker bo Jezus v vašem srcu in vi zedinjeni v Njem.

Jaz sem z vami in vas vse ljubim s svojo materinsko ljubeznijo. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu."

September-oktobar 2016

5

MARIJA ŽIVI, KAR U I

Razmišljanje ob Marijinem sporočilu po vidkinji
Mariji Pavlović Lunetti

25. avgusta 2016 in 25. septembra 2016

Prav te dni, ko sem brskal po svojem »arhivu« o Medžugorju, mi je prišla pod roke knjižica *Marijina sporočila iz Međugorja*. Verjetno prva v taki obliki in s tako vsebino. Napisal jo je g. Karel Drofenik, takrat župnik v Spodnji Polskavi, leta 1987. Pisana na pisalni stroj in razmnožena. Prevajalec ni naveden. Že takrat, ko še ni bilo prenosnih telefonov in računalnikov, se je čutila potreba po dostopnosti teh sporočil.

Z gospo Majo Zalar sva se lotila tudi tega dela in potem prevedla in izdala prvo knjigo Marijinih sporočil. Še nekaj izdaj je sledilo. Hvala Bogu, kajti tako smo sporočila približali množici vernikov in duhovnikom.

Že takrat je Kraljico miru prevevala želja, da bi brali njena sporočila in živeli po njih. Enako je tudi sedaj! Ali naj znova citiram njene misli,

skrbi in naročila? Mar nimamo vsega tega že zapisanega!

Na mojih knjižnih policah že zmanjkuje prostora, kaj šele v velikih knjižnicah. Danes se ogromno tiska. Živimo sredi »papirne civilizacije«, kot jo je nekdo poimenoval. V dobi informatike! Nikoli v zgodovini še ni bilo toliko natiskanega. Še več: ne moremo več brez pametnih telefonov in svetovnega spleta (interneta). Marija bi si že morala oskbeti ali izmisliti neki nov način sporočanja. Še vedno pa le govori, vidcem seveda, kot nekoč v davni. Ljudje pa vse to napišemo, prevedemo, pošljemo naprej itd. Sporočila se množijo, vse več jih je in morajo v svet. Kaj pa naše življenje? Se je kaj spremenilo?

Marija ne želi, da bi samo prebirali ali poslušali sporočila (kaj šele, če jih

sploh ne), ampak želi, da se spreobrnemo, da živimo po njenih sporočilih. Tukaj pa v hipu »zmrznemo«.

Lahko bi navedel kako lepo misel bl. A. M. Slomška, čigar god smo nedavno obhajali. Smo v letu Božjega usmiljenja in bi nam prav prišla kaka papeževa enciklika. Tudi iz Svetega pisma bi se dalo »potegniti« kako lepo poved. Knjig je na milijone. Ali naj bom podoben tistim, ki samo prepisujejo od drugih, zraven pa še dodajo kakšno svojo misel? Saj gre vendar za Marijina sporočila! Zakaj bi moral njene misli »podkrepati« z raznimi citati pomembnih avtorjev? Danes je pač to moderno. Kot da niso dovolj Marijine besede. Treba jih je »razlagati«. Neverjetno!

In kaj pravi 25. avgusta?

Končno spregovori tudi o radosti. Ta tako manjka sodobnemu svetu. Le v reklamah se ljudje smejiijo ali so videti srečni, v resnici pa je okoli nas veliko zaskrbljenih obrazov, celo praznih in brez življenja. Kje so »velikonočni kristjani«? Kje pravi apostoli miru in ljubezni? Morda sv. mati Terezija, sv. Janez Pavel II. in še kdo. Večina pa nas je turobnih in nemirnih, zaskrbljenih. Apostol Pavel je že za časa svojega življenja govoril o upanju: Ne bodite podobni ljudem, ki nimajo upanja! Marija ve, da to izhaja iz dejstva, da smo preveč »navezani na ta svet in nas satan

premetava ...« Navežimo se na Jezusa, da bo On res naša prihodnost! Ne bomo se več bali, ker bomo združeni z Njim, ki je »svet premagal«.

In 25. septembra?

Spet klic k molitvi! Molitev mora postati nekaj »vsakdanjega – življenje«. Mislim, da je tu osrednji problem sodobnega človeka. Skoraj vsa Marijina sporočila se sučejo okoli tega. Mir in radost bosta posledica naše molitve. Bog bo postal naš prijatelj. Vstopil bo v naše srce in živel z nami. Gre za zedinjenje s Stvarnikom, z našim Odrešenikom. Tudi Marija bo z nami, kakor je s svojim Sinom. Mar nismo veseli tega? Se je bojimo? Mar ni to vir vseh radosti? Biti z njo in Bogom! »Moje srce se raduje v Bogu, mojem zveličarju« (prim. Lk 1,47). Ni večjega veselja kot biti tu in v večnosti z Bogom!

Marija naj še govori, brez telefona ali interneta. Pomembnejše je poslušanje in pričevanje. Bolj kot njene besede je pomembno naše življenje, saj gre končno za življenje po evangeliju, to je, po Božji besedi. Marija ne dela nič drugega kot to, da živi evangelij, ga uresničuje, dela to, kar je po Božji volji, in v tem se najbolj razlikuje od vseh nas. Ona živi, kar uči.

Kraljica miru, prosi za nas!

Dinko – Dominik Bizjak

VIDCI GOVORIJO

Ivanka Ivankovi - Elez 2/4 TEGA NIKOMUR NE OMENJAJTE!

Ivanka pripoveduje, kaj se je dogajalo potem, ko so Mirjana Dragičević, Milka Pavlović in ona 24. junija videle Marijo:

Med tem časom je prišla do nas Vicka in videla, da se z nami dogaja nekaj čudnega. Tedaj smo ji rekle: »Pridi z nami, Marijo vidimo!«

Ko smo ji to rekle, se je sezula in stekla proti hišam. Že blizu hiš je srečala dva Ivana in jima povedala, kaj smo me tri videle. Vsi trije so se nam pridružili in videli so isto kot mi. Marija je stala morda 400 do 600 metrov od nas in nas z roko vabila k sebi. Čeprav nas je bilo več, si nismo upali iti k njej, strah je bil večji. Sedaj se ne spomnim več, koliko časa smo bili tam, vem samo, da se jih je nekaj vrnilo domov, nekateri pa smo odšli v najbližjo hišo, kjer so praznovali god. Tako

objokani in prestrašeni smo vstopili v tisto hišo in rekli: »Mi smo videli Marijo, Marija je na hribu!« Spominjam se, da so nam metali jabolka, ki so bila na mizi, in govorili: »Nikar se ne igrajte se s tem. A ste normalni? Tecite domov in tega nikoli več nikomur ne omenjajte.«

Prišla sem domov ter babici, bratu in sestri povedala, kaj sem videla. Brat in sestra sta se igrala in se mi posmehovala, babica pa je rekla: »Otrok moj, to ni mogoče, verjetno je kdo čuval ovce ...«

Sledila je najdaljša noč mojega življenja. Ves čas sem se spraševala, kaj se vendar dogaja z menoj. Ali sem resnično videla, kar sem videla? Ali sem znorela?

Komurkoli smo to povedali, vsak je rekel, da to ni možno.

Novica se je že drugi dan raznesla

po bližnjih vaseh. Mi vsi smo se popoldne spet zbrali, da bi videli, ali bomo spet videli isto kot prvi dan. Spominjam se, da me je babica prijela za roko in rekla: »Karkoli je tam gor, ti ne boš šla tja, ostala boš tukaj z menoj.« Toda ko je nas šest trikrat videlo svetlobo, smo šli na hrib tako hitro, da nas nihče ni mogel dohiteti.

(Glasnik mira št.
56/2013.
Prevod: P. Černivec)

*Dragi otroci,
v tem času
molite več,
molite skupaj
z menoj in
po mojih
namenih.*

*Kraljica miru
(po videu Ivanu)
26. avgusta 2016*

INTERVJU

VIKI DODIG ZA MARIJO – Z MALIMI, A ZVESTIMI KORAKI

V prejšnji številki revije smo objavili prvi del pogovora z gospo vodičko Viki Dodig.

Gospe Viki je jasno, da Medžugorje ni delo človeških rok, ker bi sicer že zdavnaj propadlo. Tako pa kljub številnim poskusom ni bilo uničeno. Spominja se, kako so se v času komunizma vračali iz Nemčije, pa so na sto metrih pred domačo hišo šli skozi pet policijskih kontrol. Koliko več tega so doživeli in prestali vidci! Zaradi Božjega posega pa so se te stvari ustavile. Vseeno smo v zvezi s tem naši intervjuvanki zastavili še nekaj vprašanj.

Viki, kako so dogodki z za etkov vplivali na vero Medžugorcev? Za vero se je bilo potrebno boriti, ne?

Ja, bilo je potrebno! A Hercegovci smo zelo trmasti, ponosni smo, da smo kristjani, ponosni, da smo Hrvatje, zato zlepa nismo dovolili oblastnikom, da bi rušili našo vero. Kadar so ti uporabljali silo, je veliko ljudi odšlo živeti v tujino, da bi preživljali svoje družine, ostali pa se

niso hoteli prilagajati. V svoji revščini so bili takrat še bolj revni. Bili so zelo ponosni na to, da so verni. Pravzaprav vsa zgodovina kaže, da so se Hrvatje na tem področju vedno borili za svojo vero tudi za ceno svojega življenja.

Kako so pa vidci to sprejemali?

Ko gledam celotno situacijo, se meni zdi, da je najbolj trpel Jakov. Morda zato, ker je bil najmlajši in ker ni

imel družine, ki bi ga ščitila. Njegova mama je bila zelo bolna, oče ga je zapustil. Marija pa ga je opogumljala, govorila mu je, naj se ne boji, da je z njim, da se mu nič ne bo zgodilo, česar Bog ne dovoli ...

Vse to je vplivalo nanje, prav tako pa tudi na njihove druge življenjske izbire. Vidkinja Marija je, recimo, naredila frizersko šolo. Njo so na delu namenoma zadrževali dlje, morala je očistiti lokal, odnesti smeti ..., vse samo zato, da ne bi prišla pravočasno na prikazovanje ali k maši. Vidce so ločili od staršev, morali so k psihiatru, zaprli so jih v mrtvašnico ... čeprav so bili zelo mladi, pubertetniki, skoraj še otroci. Morda se je prav zaradi tega še bolj

čutilo, da je z njimi vedno Marija, ki jih je opogumljala, jim dajala upanje.

Jakov je izredno težko prenesel konec prikazovanj.

Res je, enkrat je Marijo celo vprašal, ali ga manj ljubi. To je bilo samo človeško vprašanje. Marija mu je vedno govorila, da je z nami, pa če jo vidimo ali ne. Rastel je z njo. Od 1981. do 1998. leta je vsak dan videl Marijo. Vzgajala ga je, bila mu je mama, prijateljica, bila mu je vse, še posebej po mamini smrti, ko je imel 12 ali 13 let. To je bila zanj pozitivna izkušnja, zato je zelo težko sprejel konec prikazovanj.

Sebe je vedno primerjal z nevernim Tomažem. Dokler je vsak dan videl Marijo in Jezusa, ki ga je imela v

naročju, je imel »dokaz«. Ko pa teh »dokazov« ni bilo več, je moral pokazati svojo vero. Dolgo časa se je lomil v sebi, a danes je hvaležen za vsak trenutek, ko je bil z Marijo. Sedaj ima prikazovanje enkrat letno. Ko pa govori o njej, se njegov obraz spremeni, ker je Marija zanj nekaj, kar mi, ki je nismo videli, težko razumemo.

Medžugorje je torej nekaj posebnega. Bi morda na podlagi svojih izkušenj lahko rekla, da se na poseben način dotakne prav vsakega loveka, ki ga obiše?

V Medžugorje prihaja vedno več romarjev, sem pa opazila, da je dosti več tudi turistov. Vsak je poklican. Vprašanje je samo, ali mi odgovorimo na ta klic. Tudi pri tistih, ki so bili samo kratek čas tam, je Medžugorje pustilo svojo sled.

Zgodilo se je, da je bila skupina izletnikov z ladjo v Dubrovniku, pa so v aranžmaju imeli izlet v Mostar in spotoma še dveurni obisk Medžugorja. Po dvajsetih letih se jim je nekaj zgodilo, spomnili so se Medžugorja in prišli nazaj. To pomeni, da vsak od nas lahko nekaj doživi, samo odpreti se mora, odgovoriti na Marijin klic.

Marija tudi danes vabi k odpovedi, žrtvi. Naš svet je svet udobja, udobje in odpoved, žrtev pa ne gresta skupaj. O tem pogosto govori Vicka, drugi vidci morda malo manj.

Odkvisno, kako na to gledamo. Morda je to povezano tudi s cerkvenim letom. Zanimivo je namreč, da je v postnem času romarjev malo, večinoma prihajajo poleti. Mogoče se zato ne srečajo s tem, da Marija velikokrat govori o žrtvi v smislu posta.

Brez žrtve pa ni ljubezni in o tem govorijo tudi drugi vidci.

Meni se je to zgodilo med nosečnostjo. Pričakovala sem sina, imela sem težak porod. A bila sem pripravljena tudi na žrtev, tudi umreti, samo da bi on ostal pri življenju. Če verujem v Boga in mu ponudim svojo žrtev, ne bom nič prikrajšana, se bom pa ob tem učila živeti preprosto in biti kos potrebam, posebej navideznim.

Marija nas vabi, da stopimo v njeno šolo ljubezni. Kako se kaže ljubezen do bližnjega, ki je v asih zelo težka?

P. Slavko je Medžugorje imenoval šola življenja, v življenju pa se ljubezen kaže na več načinov. Naša molitev in naša vera morata imeti konkretna izhodišča. To pomeni tudi, da ljubim in sprejemem človeka ob sebi takšnega, kakršen je. S tem imamo veliko težav, ponavadi igramo oz. hlinimo ljubezen in želimo, da se spremeni naš bližnji (mož, žena, sodelavec ...), ne mi.

Imam občutek, da nas Marija vodi nazaj. Želi si, da bi se znova naučili v drugem človeku prepoznati in videti

Jezusa, ne glede na to, kakšna je ta druga oseba. To pomeni, da se najprej vsak sam spremeni (poboljša), potem se bodo spremenili tudi drugi. Če imaš mir v srcu in imaš okrog sebe ljudi, ki bi se radi prepirali, se ne boš sprl, ker imaš v sebi živega Boga. Ob Bogu, ki je v tebi, bo tudi jeza bližnjega splahnela.

Veliko omenjaš pokojnega p. Slavka. Kako bi ga opisala kot duhovnika, kot loveka, ki ni videl

Marije, a se je vsako minuto dneva trudil živeti njena sporočila?

Kot tipičnega hercegovega moškega, zelo temperamentnega, zelo iznajdljivega, kot človeka, ki zna preživeti v najtežjih okoliščinah, in kot zelo globoko duhovnega. Njegova duhovnost je rasla iz dneva v dan z Marijinimi sporočili in to rast smo tudi mi mogli videti. Od nas ni nikoli pričakoval česa, česar že sam ne bi živel. Doživeti ga v tej njegovi

September-oktobar 2016

13

duhovnosti je bil zelo velik dar. Doživljali pa smo ga tudi kot človeka, ki si je znal prižgati cigareto, ki je oboževal hrano z žara ali suhe mesnine (čeprav jih nikakor ni smel jesti), ki se je, kot vsak normalen človek, tudi razjezil. Na koncu je Marijina sporočila živel zelo praktično. Veliko ljudi sem spoznala, zelo malo pa jih je tako osebno živelo Marijina sporočila kot on. Globoko v spominu mi je ostala njegova misel: »Če si jemljete pravico, da ste kristjani, potem se tudi obnašajte tako. Kristjan se ne obrne stran, če je nekdo v stiski, kristjan pomaga, kristjan uči, kristjan živi za druge.« To je zame zelo globoko! P. Slavko je bil po eni strani globoko duhoven, po drugi pa zelo praktičen človek. Bil je tudi psihoterapevt, govoril je sedem jezikov. Imel je tudi napake in slabosti, pa je vseeno postal svet. Zato svetost ni nekaj nemogočega, to je nekaj konkretnega, to se lahko živi. Zato je on zame zelo velik zgled.

Veliko ljudi se odlo i živeti Marijina sporočila, potem pa v tej odlo itvi padejo in se vrnejo na stare tirnice. Kaj bi sporočila npr. našim bralcem, e se to dogaja tudi njim?

Ko pridejo v Medžugorje, naj se prepustijo tej »pustolovščini« in dajo Mariji roko. Mi lahko veliko govorimo, marsikaj se lahko prebere na svetovnem spletu, pa vse to nič ne pomaga, če se vsak osebno ne odpre

Mariji in če ne naredi koraka z njo, kot nas ona uči. Najprej molitev vere, sedem očenašev ..., potem enkrat tedensko post, pa rožni venec ..., pa dvakrat tedensko post ...

S tem sem tudi jaz začela, pa sem »padla« že prvi mesec, ker sem to doživela kot nekaj, kar moram. Tu ni »moram«, tu je samo prostovoljna želja Marijo slediti tako, kot nam je pokazala, in iti korak za korakom z njo. Dati ji roko in tako spoznavati Jezusa. Tako ona vodi v osebno srečanje z Njim. To srečanje doživi vsak sam in na svoj način, in nihče drug ne more tega storiti namesto njega.

Moja izkušnja je, da se začne z malimi, a zvestimi in vztrajnimi koraki. To ne pomeni 20 rožnih vencev na dan, ampak da sem 24 ur povezana z Bogom v vsem, kar delam.

Za konec, draga Viki, te prosim, da nam poveš še, kakšno povezavo vidiš ti med izrednim svetim letom Božjega usmiljenja, ki ga še vedno živimo, in Medžugorjem.

Čeprav je bilo tudi leto 2000 sveto leto, je letošnje leto veliko pomembnejše.

Vsi vemo za Krakov, Fatimo, jaz pa to posebej povezujem z Marijnimi sporočili. Jeleni in Marijani (vidkinji, ki imata notranja videnja, op. ur.) je Marija narekovala posebno molitev, molitev posvetitve Mariji dobrote, upanja, ljubezni in usmiljenja. Njima

je pogosto govorila o usmiljenju, ki nam ga Bog daje po spovedi.

Marija velikokrat govori o Božjem usmiljenju. Zato je vse tako preprosto, ker ne govori o ničemer, česar Cerkev ne bi že učila. To dvoje se trudimo povezati, Marijina sporočila v Medžugorju in Božje usmiljenje, in to živeti. To želi Marija.

Naj posebej omenim, da ima župnija Medžugorje podružnico v kraju Šurmanci, kjer je cerkev posvečena Božjemu usmiljenju. V njej je ikona usmiljenega Jezusa, ki jo je Medžugorju poklonila molitvena skupina iz Trentina. Pred to ikono se

je zgodil eden od čudežev, ki so bili evidentirani in priznani v postopku razglasitve Favstine Kowalske za svetnico.

To pa, da je papež oznanil to leto za leto Božjega usmiljenja, je velik dar Božje previdnosti. To težko dojemam v sebi, kaj šele, da bi to komu razlagala.

Viki, najlepša hvala za vse.

Pogovor je pripravila Petra Černivec.

Fotografije: Dani.

September-oktobar 2016

15

SVETNICA USMILJENJA

SVETA MATI TEREZIJA (1910–1997)

27. avgusta 1910 se je v prestolnici Makedonije, Skopju, prižgala luč novega življenja, svinčnik pa je zapisal novo ime – Agnes. Družina Bojaxhiu je postala bogatejša, saj se je število članov povečalo na pet, Aga in Lazar sta dobila sestrico, oče Nikola in mama Drana pa hčer. Četudi okolje ni bilo naklonjeno katoliški družini, v tistem času je bilo prebivalstvo večinoma muslimansko, je bila družina živi zgled Krisusovega nauka. Starša sta se trudila in prenašala svojo živo vero na otroke. Pomanjkanja v njihovi hiši ni bilo, imeli so podjetje s hrano, blagom in usnjem, a so radi delili z drugimi in usmiljeno pomagali ubogim. Oče Nikola je vedno dejal: *»Nikoli ne začni jesti, ne da bi prej delila hrano z drugimi.«* Mama pa je na steno njihove hiše obesila napis: *»V naši hiši ne kritiziramo drugih, ne opravljamo in ne govorimo slabo o drugih ljudeh!«*

Mala Agnes se je hitro učila. Posebna luč, ki je zagorela v njenem srcu, se je že pri 12 letih razvila v pravi plamen, ki ga je želela deliti z drugimi preko misijonske službe. V svoji župniji je že sodelovala pri misijonskem krožku. Osemnajstletna je zapustila domovino in se odpravila na Irsko, da bi vstopila med sestre Družbe blažene Device Marije.

Leto kasneje se je pripeljala v Kolkato (to je od leta 2001 novo ime za Kalkuto), mesto v delti reke Ganges, tretje največje mesto v Indiji, ki je bilo do leta 1911 (pod britansko nadvlado) celo prestolnica. Znano je po številnih mostovih in ulicah, ki naslikajo obiskovalcu bogat, premožen visoki sloj na eni strani ter popolno bedo, uboštvo in žalost na drugi.

Teden dni je bila Agnes samo ena več med 15 milijoni prebivalcev tega mesta, nato pa je odpotovala v Darjeeling, kjer je sledil dvoletni

noviciat. 25. maja 1931 je naredila prve zaobljube, 24. maja 1937 pa večne in dobila redovniško ime Terezija. Dodeljena je bila loretski skupnosti in se tako vrnila v mesto Kolkato, kjer je skrbela za vzgojo in poučevala dekleta.

Ob nedeljah pa jo je gnalo izven varnih samostanskih zidov med ljudi na ulici, ki so bili zavrženi, zapuščeni, v ranah in umirajoči. Ni jih mogla nasiti, pa vendar jim je želela podariti vsaj topel pogled in nasmeh. Dejala je: *»Daj nam, da bomo vedno srečevali drug drugega z nasmehom, kajti nasmeh je začetek ljubezni ... Nikdar ne dopusti, da bi kdo prišel k tebi, ne da bi od tebe odšel boljši in srečnejši. Vsakdo bi moral videti dobroto na tvojem obrazu, v tvojih očeh in v tvojem smehljaju.«* Ljudje v revnih četrtih so komaj čakali njen obisk, njeno veselo obličje, nasmejan obraz in predano delo pa so videli tudi v samostanu in kmalu so jo začeli klicati kar 'ma', kar pomeni mati.

Vlak jo je leta 1946 peljal proti Darjeelingu na duhovne vaje. Na poti je doživela mistično srečanje z Jezusom. Prosil jo je, naj poskrbi za uboge, za otroke, za ljudi na robu družbe, za katere ne skrbi nihče, in naj njihove duše pripelje k njemu; oni ga namreč ne poznajo in zato ne more do njih. Terezija pa bi ga lahko ponesla k njim. Rekel ji je: *»Pošiljam te v bedo revežev, pojdi tja in bodi*

moja luč.« Navodilo je bilo jasno in Terezija je bila trdno odločena, da ga bo izpolnila.

Njena velika podpora in duhovni spremljevalec je bil p. Van Exem. Pomagal ji je in ji stal ob strani pri njenih korakih v življenje izven varnih samostanskih zidov. Imela je močno vero, predano ljubezen in slepo zaupanje v Gospoda. Popolnoma se je prepustila Njegovemu vodstvu. Sama je rekla: *»Vedno prosim, da bi bila majhen svinčnik v Božjih rokah. On daje, da mislim. On daje, da pišem. On daje vse. In včasih je zares težko – včasih je svinčnik zlomljen. On ga mora spet naostriti. A bodi majhno orodje v njegovih rokah, tako da te lahko vedno in kjerkoli uporabi ... Samo 'da' mu moramo reči.«*

Leta 1950 je pisala papežu Piju XII. za potrditev nove kongregacije. Tedaj je imela že pet različnih centrov, dispanzerje za brezplačno oskrbo, kjer so prostovoljno pomagali tako katoliški kot hindujski duhovniki ter drugi prostovoljci. Odprla je tudi nedeljsko šolo za otroke. 7. oktobra 1950 je prejela papeževo potrditev in s tem je bila njena skupnost *'Kongregacija misijonark ljubezni'* tudi uradno priznana. Zavetnik skupnosti je Brezmadežno Srce Device Marije.

Konec junija 1952 je kolkatska mestna oblast skupnosti dala na voljo enega od romarskih domov.

Imenovali so ga 'Nirmal Hriday', kar pomeni 'čisto srce', in je namenjen vsem tistim, ki jih v bolnišnici sploh nočejo sprejeti in so popolnoma zavrženi, zapuščeni ali pa se že poslavljajo od življenja. Tu vsaj na koncu življenja pridobijo nazaj človeško dostojanstvo in mirno umrejo. »Živel sem kot žival na ulici, umrl pa bom kot angel, ljubljen in negovan,« je dejal možakar, ki ga je potegnila iz jarka, kjer so ga jedli črvi, in ga oskrbela.

Luč, ki jo je prižgala, še vedno sveti in se kot plamen širi naprej, saj se centri širijo tudi izven Kolkate, red misijonark ljubezni pa beleži največ novink v sedanjem času. Njihovo število se močno povečuje, maja 2010 jih je bilo v 137 državah po vsem svetu okrog 5.100. Sedem let po obisku Matere Terezije v Sloveniji je bila leta 1987 ustanovljena skupnost sester tudi v Ljubljani, kjer

bivajo štiri redovnice različnih narodnosti.

Val usmiljenja se je razširil in reka teče še danes. Veliko prostovoljcev se odpravi v centre za različna časovna obdobja in pomaga po svojih močeh. Mati Terezija je v praksi pokazala, kaj pomeni biti usmiljeni samarijan. Glas o njenem delu se je hitro razširil in kmalu so jo vabili na različne konce sveta. Sprva ni želela potovati, to se ji je zdela izguba časa, vendar jo je njen duhovni spremljevalec opomnil, da je tudi to njena dolžnost in da jo tam pričakujejo duše, ki so prav tako žejne in lačne duhovne hrane, ki jim jo lahko prinese. Leta 1979 je prejela Nobelovo nagrado in dejala, da je ni vredna.

Ni si pripisovala nikakršnih zaslug, vedno je dejala, da je vse Božje delo. Kljub nasmehu, ki je vedno krasil njen obraz, pa je veliko trpela in v svoji notranjosti doživljala globoke

duhovne boje, občutke odsotnosti Boga in Božje ljubezni, vendar o tem ni govorila. Ko so jo vprašali, od kod ji energija, moč in volja, je pokazala na rožni venec v svoji roki in poudarila, da bi morali najti čas za molitev in češčenje Najsvetejšega. Tudi sama je vsak dan vsaj eno uro namenila češčenju in molitvi pred Najsvetejšim. Njen napotek družinam je, naj molijo skupaj, kajti molitev je vez, ki vse družinske člane združi in poveže v eno.

Mati Terezija je umrla 5. septembra 1997. Na njenem grobu v Kolkati piše: »Ljubite se med seboj, kakor sem vas jaz ljubil.« (Jn 13,34) 19. oktobra 2003 jo je papež Janez Pavel II. razglasil za blaženo, kar je ena najhitrejših razglasitev v novejši zgodovini Cerkve (potem ko je na njeno priprošnjo ozdravelo indijsko dekle s tumorjem na črevesju). 4. septembra 2016 pa je bila na Trgu sv. Petra razglašena za svetnico, saj je bil po njeni priprošnji ozdravljen Brazilec Marcilio Haddad Andrino, ki je imel več neozdravljivih možganskih tumorjev.

Beseda svetnik izžareva svetlobo, nosi luč. Tudi sv. Mati Terezija nas vse vabi, da postanemo nosilci te luči: »Ti in jaz sva žica. Bog je tok. Imamo moč, da dopustimo toku pot skozi nas in postanemo proizvajalci luči sveta ali pa zavrremo sodelovanje in dovolimo, da se razširja tema. Moja molitev je z vami

vsemi in molim, da bi bil vsak od vas svet in luč resnice v življenju vsakega človeka. Tako bo lahko Bog še naprej ljubil svet preko tebe in mene. Dajte svoje srce, da postane svetla luč.»

Pripravila: Klavdija Jurišič

POKLICAN SEM K POPOLNI LJUBEZNI

Odpri mi oči, Gospod,
da bom spoznaval Tebe
v vseh svojih bratih in sestrah.
Odpri mi ušesa,
da bom slišal klice vseh tistih,
ki potrebujejo mojo pomoč.
Odpri mi srce, Gospod,
da se bom naučil ljubiti svoje bližnje,
kakor nas ljubiš ti.
Daj mi svojega Svetega Duha,
da ti bom zmozel vsak dan znova
podariti svoje srce.
Pomagaj mi,
da bom povsod razširjal Tvojo ljubezen,
kjerkoli sem in kamorkoli grem.
Nauči me tiste ljubezni,
ki je vedno potrpežljiva, vedno prijazna.
Nauči me tiste ljubezni,
ki ni nikoli nevoščljiva,
napuhnjena, sebična ali zamerljiva.
Tiste ljubezni, ki okuša srečo v resnici
in je vedno pripravljena odpuščati.
Danes ti dajem svoje srce.
Dajem ti svoje roke, noge, svoj glas,
da boš lahko ti po meni
v ta svet prinašal svojo ljubezen.
Daj, da bom mogel biti slaboten,
a vztrajen odsev tvoje popolne Ljubezni.

TEMA MESECA

Z ROŽNIM VENCEM PO MARIJI K JEZUSU

Veliko romarjev, ki obišče Medžugorje, ponovno najde stik z Bogom in začne moliti rožni venec. Nekaterim je bila prej ta molitev oddaljena, drugi je niso niti poznali, vendar v tem kraju skoraj ni mogoče ne moliti rožnega venca. Z njim so prepletene molitvene ure, pot na Križevac in Crnico, čakanje na sveto spoved in druga srečanja. Mnogi so tu prvič zares molili s srcem in dušo, s solzami in smehom. Njihova drža je bila sklonjena ali vzravnana, vsekakor pa so bile noge na trdem kamnu, pogled pa usmerjen v nebo, k Jezusu in Mariji.

Težave z molitvijo

Marsikdaj se verniki izogibajo tej molitvi in jo imajo za preveč preprosto ali celo preživelo, češ da je za stare mame in »nune«, saj se vse

samo enolično ponavlja. In vendar ni še tako dolgo, kar so molili to molitev po družinah, še posebno ob večerih, danes pa je njeno mesto pogosto zavzela televizija ali kaj drugega.

Sploh je prevladujoča miselnost negativno nastrojena do molitve, ker se je pač sodobni človek osamosvojil in ne potrebuje Boga ter njegove podpore. Časti pa druge bogove in opravlja drugačne molitve. Vendar pa v tej svoji oddaljenosti od Izvira doživlja svojo praznino, črnogledost, osamljenost in ravnodušnost.

Tudi v krščanskih skupnostih se je zmanjšala potreba po tej molitvi, čeprav je v cerkvah in molitvenih skupinah to ena najpogostejših oblik skupne molitve. V nekaterih župnijah je razširjen tako imenovani 'živi rožni venec'. Predvsem pa je rožni venec nepogrešljiva molitev na romanjih in

duhovnih srečanjih. Nekateri ga molijo tudi, ko so na poti, ali v določenem dnevnem času.

Rožni venec Device Marije

Papež Janez Pavel II. je napisal apostolsko pismo z naslovom Rožni venec Device Marije, v katerem je poudaril, da je rožni venec usmerjen v Kristusovo skrivnost, ki jo razkriva Marija. Marija je podoba vseh učencev, ki stopamo na pot vere in se pustimo osvojiti od Kristusovega obraza, ki žari pred nami s svojo ljubeznijo. Prav Marija je spremljala Jezusa od otroštva do smrti in dan za dnem molila 'svoj rožni venec', kar pomeni, da je podoživljala dogodke njegovega življenja.

Kot prej v zemeljskem življenju tako tudi sedaj v svojem poveličanju neprestano predstavlja vernikom skrivnost svojega Sina, da ga morejo gledati in vzljubiti ter tako stopiti v njegovo odrešenjsko dogajanje. Marija nas tudi uči, da se kot učenci upodabljamo po Učitelju Jezusu. V njeni družbi postaja odnos z Jezusom vedno bolj domač in celo prijateljski, kot pravi sveti papež.

Poleg tega, da nas Marija uči zreti in častiti Jezusovo poveličano človeškost, nas uvaja tudi v prošnjo. Kot je v Kani s svojo molitvijo prosila Jezusa za prvi čudež in pomoč ljudem, tako vabi Cerkev, da prosi Jezusa za mnoga uslišanja in rešitve iz stisk.

Pri vstopanju v Jezusovo in Očetovo skrivnost pa sta potrebni notranja razpoložljivost in tišina. K temu nam pomagajo zdravamarije, v katerih ponavljamo angelovo povabilo Mariji in Elizabetin pozdrav Mariji. Rožni venec je tudi molitev za novo oznanjevanje. Bolj ko po Mariji stopamo v Kristusovo življenje in ga živimo kot odrešenje ter podarjanje, bolj čutimo in želimo, da bi to izkušnjo posredovali tudi drugim, še posebno tistim, za katere molimo.

Iz skupne molitve se lahko rodi kateheza, molitev odpira srca tistih, ki jim oznanjamo. Predvsem pa je Kristusova skrivnost in njegovo odrešenje namenjeno nam samim. Ko se vanjo poglobljamo in jo živimo, odkrivamo Božji načrt in resnico o sebi, svetu. Molitev nam pomaga k spreobrnjenju, čutimo in spoznavamo, kako nas ima Bog rad in želi, da bi se polno uresničili. Papež Janez Pavel II je zapisal, da ta molitev bije ritem človeškega življenja, da bi ga uskladili z Božjim življenjem in izpolnili njegovo voljo. Tako postaja tudi naš odnos z Bogom vedno bolj podoben Jezusovemu domačemu odnosu z Očetom, ki vse stavi nanj in mu zaupa, tudi ko vsi drugi stavijo drugače in je tema okrog in okrog.

Marijina prikazovanja spodbujajo molitev

Marija je v zadnjih stoletjih nekajkrat

zelo jasno spregovorila človeštvu in povabila verne, da bi molili in živeli rožni venec. Rožni venec je močno priporočila zlasti v Fatimi. V Medžugorju je prav tako povabila k molitvi rožnega venca in prosila, naj se s to molitvijo okrepimo za boj z zlom ter odpremo pot rešitve v svetu, ki se utaplja v smrti. Marija je kot mati nagovorila otroke, jih povabila k molitvi in jih učila moliti. Večkrat je ponovila, naj molijo in še velikokrat bo morala to reči, dokler se ne bo človeštvo odprlo njenim sporočilom in jih začelo uresničevati.

Tisoč drugih stvari nas odvrča od molitve in temeljnega odnosa z Bogom po Mariji. Toda njena povabila ne izgubijo moči. Če se oddaljimo od njih ali jih preslišimo, nas vedno znova vabi na začeto pot k molitvi in spreobrnjenju. Če doma

nekako ne najdemo pravega časa za molitev, nam v Medžugorju in drugih svetih krajih ali v posvečenih trenutkih molitev kar sama privre iz srca. Tam se ustavimo, pustimo vsakodnevni zunanji ritem in se posvetimo najbolj bistvenemu. Srce čuti bližino Božje ljubezni in se nanjo odziva.

Po vrnitvi z romanja ali duhovnega srečanja bi morala ta drža ostati v nas in nam pomagati vztrajati v živem odnosu z Bogom kljub praznini in pozunanjenosti sveta, v katerem živimo. Če se vsaj malo ustavimo in odpremo Božjemu glasu, je molitev mogoča tudi v vsakdanjem okolju in zlasti v svetih prostorih. Marija razkriva Božji načrt z nami in skupnostjo, daje pa nam tudi podporo in moč, da bi ga mogli uresničiti v svojem okolju.

Pomembno je, da prihajajo v Medžugorje tudi mladi, ki imajo pred sabo prihodnost in poslanstvo v družbi, družini in Cerkvi. Mnogi tam okrepijo svojo vero in utrdijo evangeljski pogled na življenje, okrepijo se za izzive, ki so pred njimi. V molitvi spoznajo svoje krščansko poslanstvo v svetu in dobijo moč za njegovo uresničenje, da bi bili 'luč in sol'. Ta svet, ki je tako temačen in ravnodušen, še vedno sprejema izzive upanja, ki jih prinaša Marija, ko kliče k življenju po Jezusovi besedi in ljubezni.

Mo molitve rožnega venca

V mesecu oktobru še posebno radi molimo rožni venec. Ustavimo se od vsakdanje dirke in zaposlenosti in se sami ali skupaj posvetimo molitvi. Posebno lepa je družinska molitev rožnega venca. Rožni venec ima veliko duhovno moč. Ne samo, da nas notranje pomiri in zbere, da se znova povežemo s svojim duhovnim izvorom in med seboj, ampak tudi odvrča od nas vse slabo.

Pravkar umrli vatikanski eksorcist Gabriel Amorth je zapisal, da je skrivnost te molitve v tem, da je hkrati molitev in premišljevanje, ki se nanaša na Očeta, sveto Devico in Sveto Trojico. Vendar je njeno premišljevanje usmerjeno tudi proti zlu. Vsaka zdravamarija je kot udarec po glavi zla. Pomembno je, da jasno izgovarjamo besede, ki jih molimo.

Zavedati se moramo, da mora biti pogovor z Bogom in Marijo vljuden, kot pogovor z dragimi ljudmi. Ko molimo k Mariji, ona prihaja k nam in moli za nas, grešnike, in nas kot sinove odpira v skrivnost Svete Trojice. Sprejema nas z odprtimi rokami in nam deli milosti, ki pritekajo iz Kristusove prebodene rane. Ko molimo rožni venec, prejemamo ta zaklad Jezusove ljubezni in se uresničujemo po Božjem načrtu. Pomembno je, da molimo tudi k Svetemu Duhu in prosimo za njegovo pomoč in blagoslov pri življenju v Cerkvi in v svetu, da bi bili odprti Bogu in njegovi volji.

Primož Krečič

POROMALI SMO

MARIJA NAS JE POKLICALA V MEDŽUGORJE NA NJEN PRAZNIK

Nekaj let zapored sem na praznik Marijinega vnebovzetja v Medžugorje romala sama, da sem napolnila svojo dušo; vsakič sem na ta praznik doživela posebno Marijino bližino in prejela velike milosti. Letos sem v duši začutila klic, da bi ravno na ta praznik organizirala romanje, da bi mogla Marija te posebne milosti deliti tudi drugim, tistim, ki jih ona pokliče s posebnim razlogom.

Čprav skoraj mesečno organiziram romanja v Medžugorje, ga nikoli nisem organizirala ravno na veliki šmaren. Sem namreč iz župnije Šmarje pri Jelšah, kjer imamo ravno ta dan velik romarski shod. Mene je Marija že nekaj let zapored poklicala v Medžugorje ravno na ta praznik, morda zato, da me pripravljala na letošnje pot. Zdelo se mi je, da te milosti ne smem obdržati zase. Položila sem vse v Marijine roke, morda bolj spustila iz svojih rok vse v njene, bolj kot kdajkoli prej.

Rada bi povedala, da je ona po Sv. Duhu organizirala prav vse: prevoz, romarje in program. Romarji so bili iz vse Slovenije in celo iz Argentine, kar nekaj jih je bilo v Medžugorju prvič.

Na pot smo odšli v soboto, 13. avgusta, zvečer. Na poti smo veliko molili, prebirali Marijina sporočila in prepevali Marijine pesmi.

Po prečkanju meje sem spregovorila o Medžugorju, vidcih, sporočilih, prvih dneh prikazovanj ... Prav tako je vsak izžrebal nekoga v skupini, kateremu je postal angel varuh na tej poti.

Na lepo nedeljsko jutro je bila naš prvi cilj vasica Šurmanci, ki je od Medžugorja oddaljena 8 kilometrov. V tej vasici ob reki Neretvi je bila leta 2000, torej istega leta, ko je papež Janez Pavel II. Favstino Kowalsko razglasil za svetnico, zgrajena cerkev Božjega usmiljenja. V postopku kanonizacije pa je bil potreben še čudež. Čudež velikega

ozdravljenja zelo bolnega človeka, ki je vse življenje trpel za več boleznimi, se je zgodil prav pred ikono Božjega usmiljenja, ki je sedaj v tej cerkvi, kar je tudi dokumentirano v postopku kanonizacije. To ikono je molitvena skupina iz Trentina poklonila župniji Medžugorje in sedaj je v cerkvi Božjega usmiljenja v Šurmancih. V cerkvi so tudi relikvije prvega reda sv. Favstine Kowalske (njena kost) in relikvije drugega reda sv. Janeza Pavla II. Številni ljudje pričujejo o posebnih milostih, ki so jih prejeli v tej cerkvi med molitvijo pred ikono Božjega usmiljenja ali ob počastitvi relikvij.

Na poti do Šurmancev smo razmišljali o sv. Favstini in mističnih izkustvih, ki jih je ona doživljala z Jezusom. Na tej podružnici je župnijska maša vsako nedeljo in pridružili smo se ji. Na naše veliko veselje je mašo tokrat vodil sam medžugorski župnik, p. Marinko Šakota. Po maši smo ostali v cerkvi, da nam je zakristan povedal nekaj o cerkvi, molili smo rožni venec in litanije Božjega usmiljenja. Poklonili smo se relikvijam. Veliko ljudi je doživelo globok Božji dotik. Solze so tekle in Božja milost je bila z nami. Ta izkušnja je na vse nas naredila zelo globok vtis in poglobila naše zaupanje v usmiljenega Jezusa, saj smo ravno v letu Božjega usmiljenja. Ob 16. uri smo bili že v Medžugorju

in se pridružili župnijski molitvi rožnega venca na Podbrdo. Za nekaj časa smo se ustavili ob naši Materi Mariji na mestu, kjer se je prvič prikazala.

Sledil je zelo slovesen večerni molitveno-liturgični program, ki nas je vse povedel v skrivnost Jezusove daritve za nas. Utrujeni smo legli k počitku.

Drugi dan smo že ob 5. uri zjutraj molili križev pot na Križevac. Bili smo povezani kot družina, vsak je

bral eno postajo. Prav tako se je čutila solidarnost do tistih, ki so težje hodili. Tudi tu je bila prelita marsikatera solza očiščenja, kesanja ... Kmalu po sončnem vzhodu smo prispeli na vrh. Tam nas je duhovnik s Slovaške blagoslovil pod križem. Naš spomin se je ustavil tudi ob p. Slavku Barbariču. Ostali smo še nekaj časa v tihi osebni molitvi, nato pa se skupaj spustili v dolino. Romarji so mi pripovedovali o svojih globokih izkustvih.

Ob 10.15 smo bili dogovorjeni za srečanje pri s. Emmanuel Millard, ki nam je v gozdičku ob hiši spregovorila o pomembnih stvareh življenja po Mariji k Jezusu. Posebej se je ustavila ob pomenu in moči molitve rožnega venca, za kar nas Marija prosi. Spregovorila je tudi o pomenu sv. evharistije, sv. maše in osebne odločitve vsakega posameznika za svetost. Poudarila je, da ne moremo biti malo na eni, malo na drugi strani, ampak v celoti na eni ali na drugi strani. Odloči se pa vsak sam. Življenje je kratko in minljivo, kako ga bo živel, pa spet odloča vsak sam. Na koncu življenja ne bo pomembno nič drugega kot samo naša duša in samo naša duša je naša last in nič drugega na zemlji.

Popoldne smo se skupaj zbrali in še razmišljali o Marijinem prihodu, skupaj smo molili rožni venec in se pripravili na sv. spoved.

Ob 18.00 smo se pridružili

slovesnemu večernemu molitvenoliturgičnemu programu. Ob koncu smo se radostni, polni novih moči in doživetja Božje bližine, vračali v Slovenijo. Na poti smo razkrili, kdo je komu angel varuh, in videli smo, da so bile tudi te izbire Marijino delo. Nato je vsak izžrebal svetnika, katerega bo v naslednjih devetih dneh bolje spoznal in h kateremu bo molil devetdnevnicu za tistega soromarja, kateremu je bil angel varuh. Prav tako smo se posvetili Marijinemu brezmadežnemu srcu. Veliko smo prepevali, si delili duhovna izkustva in molili. Devetdnevnicu se je iztekla 24. avgusta 2016, naslednji dan pa je en duhovnik za vse nas daroval sveto mašo.

Po romanju sem vedela, da je Marija bila tista, ki je vse vodila in organizirala, saj se je vse izšlo tako, da se bolje ne bi moglo. To se zgodi takrat, ko vse izročimo v Marijine roke in to je šola za vse. Marija nas potrebuje.

Hvala vsakemu romarju posebej za bogastvo, ki sem ga doživela na tem romanju z vami. Hvala Materi Mariji, da me je pred veliko leti poklicala na to pot, da me vedno znova uči, kako po njej hoditi, in da me vodi za roko, ko je moj korak negotov. Hvala ti Mati Marija. Sprejmi nas vse v svoje materinsko srce in nas vodi.

Andreja Pezdevšek

PRI EVANJA

ANGEL VARUH MI JE SPREGOVORIL

Pripoved je resnična in govori o angelu varuhu, mojem, tvojem, o vseh angelih varuhih. Angeli varuhi so tako resnični kot mama, ki jo primeš za roko. Angel varuh je naš najtesnejši prijatelj. Z nami je ves čas našega življenja, od spočetja do srečanja z Bogom v večnosti, nas dobro pozna in predvsem skrbi, da hodimo po pravi Poti, da želimo Resnico, ki nas pelje v Življenje. Angel varuh gleda nas in gleda Božje obličje, Boga, ki je sama Ljubezen. Zato si želim, da bi vsi vedeli, da se naš angel varuh vedno, ko delamo dobro, veseli. Če pa delamo slabo, če smo nezadovoljni in godrnjamo, pa je žalosten in moli za nas. Prosi Boga, večno Ljubezen, za naše veselje. Bilo je pozimi. V tihoti noči. Rada bi spala, da bi se zjutraj zbudila spočita. Pa tiste noči spanec ni bil potreben ne meni, ne mojemu telesu. Kajti sobo

sta tiho napolnila nežen šum in modrina, neskončna modrina. V tej modrini sem pred seboj zagledala veličastno bitje, ki me je gledalo in se mi nežno nasmihalo. Zanimivo, sem pomislila, ko smo ljudje sredi vidnega in otipljivega sveta, vsako neznano stvar večkrat pogledamo, potipamo, obrnemo dvakrat naokrog, preden rečemo, kaj bi to bilo. Ko pa sem videla veličastno bitje, sem se samo čudila in – takoj vedela, da je to moj angel varuh. Ja, angel varuh! Kljub svojim letom sem si svojega angela varuha vedno predstavljala kot ljubkega angelčka, ki ima krilca, zlate kodre, se rad smeji in nadvse uživa v Božji prisotnosti. Če bi ga morala narisati, bi bil to rdečeličen, iskrivih oči, z nasmehom čez obraz, predvsem pa bi poznal veliko šal. Prav zaradi te moje predstave me je podoba veličastnega bitja tako osupnila. Moj

angel varuh je velik, v pravem pomenu besede velik. Veliko večji je od mene. In prav zares ima krila, ne krilc, temveč krila. Njegova krila ne prhutajo, temveč so lepo ob njegovem hrbtu, veličastno urejena in biserne barve. Moj angel varuh stoji na tleh, ne na takšnih, kakršnih smo vajeni ljudje, temveč na bolj modrikastih, a so enako trdna. Njegov obraz je veličasten, nasmeh je iskren, prizanesljiv in predvsem spodbuden. Oči angela varuha gledajo mene, istočasno pa tudi druge angele varuhe in obenem Boga. Vse v enem. Ob pogledu nanj mi je zastal dih.

Ker pa vedno rada kaj vprašam, se tudi tokrat nisem izneverila sebi. Olike so me starši učili od malega, a sem vse večšine pozabila v trenutku, ko sem zagledala svojega angela varuha. Brez dobrodošlice ali uvodnega pozdrava je bilo moje prvo vprašanje zanj polno začudenja: »Ti si pa veeeelik!«, njegov odgovor pa

le lep, sijoč, spodbuden nasmeh. In želela sem se pogovarjati z njim. Tako čudovit je bil, da bi samo v zrenju njegovega obličja lahko prešla cela noč, pa bi se meni zdelo kot trenutek. Z otroško zaupljivostjo sem ga še enkrat vprašala: »Kdaj si pa tako zrasel?« Ob srečanju z njim mi je odpovedala vsa logika in vsa olika. Bila sem kot moja štiriletna hči, ki jo starejši otroci opozarjajo na oliko, ona pa vse presliši in želi le odgovor na svoje vprašanje.

Na zadnje vprašanje, kdaj je zrasel, pa sem dobila osupljiv odgovor. Odgovor, ki me še po tolikem času vedno znova nagovarja, spodbuja, krepi in razveseljuje. Moj angel varuh je spregovoril (tudi zdaj mu nasmeh ni izginil z obraza): »Ti si me hranila, da sem zrasel!« Si predstavljate? Jaz sem hranila svojega angela varuha. To se mi je zdelo pa tako nemogoče, da sem si želela vprašati še mnogo stvari. Najbolj pa me je zanimalo: »Kako sem te pa hranila? Saj znam

skuhati le hrano, ki jo radi jemo mi, ljudje.« Pa sem razmišljala: mogoče so mu vseč palačinke ... Njegov odgovor pa se je še mnogo bolj dotaknil srca. Tokrat je bil jasen, nekoliko bolj resen in vzvišen v svoji lepoti. Odgovoril mi je: »Z molitvijo Sveti angel, varuh moj, ki si jo tako vztrajno molila še kot otrok! Takrat sem rasel!« V spominu sem se vrnila v otroštvo, v sobo z rožnatimi tapetami, s toplim zrakom in pogledom na polje, kjer sem vsak večer radostno zmolila Sveti angel, varuh moj.

Tudi na poti v šolo in nazaj me je vedno spremljala molitev Sveti angel, varuh moj. Bila mi je v veselje, z njo sem premagovala strah. Spremljala me je na vsaki poti. Tako sem se navadila na molitvico, da jo še danes zelo rada molim. Ta molitev je tako preprosta in globoka, da jo enostavno moraš vzljubiti.

Preden je moj angel varuh odšel, pa mi je dal še navodilo, čisto preprosto, vendar pravo sporočilo, ki ga danes predajam vam. Rekel je: »Povej naprej, da naj otroci in vsi molijo molitev Sveti angel, varuh moj, da bomo njihovi angeli varuhi krepki, veliki in zdravi, da jih bomo močni v boju lahko branili!« Po teh besedah se je moj angel varuh poslovil od mene s spodbudnim nasmehom, s tistim veličastnim, s kakršnim je pristopil k meni.

Njegova podoba je počasi izginjala

izpred mojih oči. Njegov izraz je bil slovesno vesel, njegova drža dostojanstvena in polna Božje svetlobe, njegova krila pa še vedno lepo ob njem, svetlikajoča se z odtenki svetle modrine. Pa to slovo ni bilo nekaj, kar bi me užalostilo, temveč nekaj, kar me je spodbudilo, mi dalo novo veselje in še večjo gorečnost v molitvi. Bilo je tudi slovo dveh tesnih prijateljev, ki vesta, da sta drug ob drugem tudi, ko se ne vidita, dveh, ki vesta, da se bosta kmalu zopet srečala. In sva se res ...

Vam pa, če ste majhni, malo večji ali veliki, šepetam željo angelov varuhov: dajajte jim jesti in piti, da bodo krepki. Za vas!

Andreja Marinšek, Pšata

KOTI EK MLADIH

MLADIFEST 2016 – OSTAJA V NAŠIH SRCIH

Molitev je naše največje bogastvo. Preizkušnje so nevihte, evangelij pa je vedno postavljen v naš čas, saj ponazarja križ in tegobe vsakega človeka in njegove boje življenja.

Matej

V Medžugorju Marija v obilju deli božje milosti. Tu je kraj miru in veselja, blagoslovljen kraj, kjer Bog človeka spreminja. Sam sem naredil nekaj dobrih sklepov, ki jih bom v prihodnje uresničil.

D. K.

V Medžugorju sem bila prvič. Najbolj všeč mi je bilo to, da sem bila tako blizu Jezusa in Marije. Zelo všeč mi je bil tudi program, predvsem pesmi! Ker sem iz Nemčije, ne znam tako dobro moliti slovensko, v Medžugorju pa sem se navadila molitev Oče naš, Zdrava Marija, Slava Očetu.

Janine Popit

Preteklost je preteklost in je ne morem spremeniti. V Medžugorju sem močno začutila, da moje

30

Odmev Medžugorja

identitete ne določa več moj »stari jaz«, ampak Jezus sam. Ko mi odpušča On sam, in le z milostjo tudi sama sebi, sem v resnici to, kar sem – v Jezusu Kristusu. V resnici hči Njega, ki me neskončno ljubi in mi daje dostojanstvo, ki sem ga zaradi greha izgubila. Podarja mi novo oblačilo, novo srce.

Anja

Ko se vračam v Medžugorje na festival mladih, vedno znova čutim, da je tam moj dom – raj na zemlji. Materi Mariji sem letos posebej hvaležna, da je ponovno prižgala lučko božje ljubezni v mojem srcu, ki je bila pred romanjem ugasnjena. Zaradi težkih življenjskih preizkušenj, ki so me doletele, namreč nisem več videla dobrega v svojem življenju. Moje srce je bilo polno sovražnosti, neodpuščanja. Posebej pa me je na mladifestu nagovorilo pričevanje našega slovenskega duhovnika Cirila Čuša. Pričeval je o milosti odpuščanja:

odpuščanje je zelo pomembno, kajti brez njega Božja ljubezen ne more prodreti v naša srca.

Mateja C.

Zelo sem bila navdušena nad vsemi pričevanji, še posebej nad pričevanjema Gorana iz Splita in Cirila Čuša. Spopadati se s težavami, trpljenjem tako kot Goran in Ciril, je spodbuda tudi za vse nas. Odpuščanje in molitev, ponižnost ter sv. zakramenti, pa tudi veliko pogovora z Marijo imajo zelo veliko vrednost.

Nikolina D.

Letos sem bila drugič na mladifestu. Lanski me je tako navdušil, da sem vedela, da moram zopet na pot. Vedela sem, da me Marija kliče. Vendar je izgledalo, da morda ne bom šla. Zapletalo se je s prevozom, bila pa sem tudi na morju in prevzemala me je skušnjava, češ kaj mi je tega sploh treba!? Naposled sem vendarle šla, vse se je uredilo, vendar pa sem bila prve dni kot kamen. Nisem tako

September-oktober 2016

31

zelo čutila Božje prisotnosti, kot da ni nič prišlo vame. Ampak Marija je ta led odtajala in na koncu sem doživela Medžugorje kot zares milostni kraj in kraj odpuščanja, za kar sem neizmerno hvaležna.

Mateja J.

Ves teden sem se udeleževala programa, nekako pa mi je zmanjkalo časa za romanje na Crnico oz. sem se na Crnico uspela odpraviti samo enkrat, pa še to ne do Marijinega kipa. Pred odhodom domov sem razmišljala, da pa bi mogoče naredila manjšo žrtev in kljub utrujenosti odšla na Crnico že zgodaj zjutraj. Zvečer si nisem navila budilke in rekla sem cimri: »Če me Marija hoče jutri na Crnici pri sebi, naj me zbudi.« Imela sem še dve cimri, ki sta tudi želeli iti zgodaj zjutraj na Crnico. Ko je eni od njih zvonila budilka, se je slišalo zelo lepo, nežno zvonjenje. V tem sem začutila Marijin klic in sem šla. Ko sem pokleknila pred Marijo na Crnici, se mi je zazdelo, da sem

sama z njo, in v sebi sem zaslišala neverjetno mil, topel, nežen, glasen, ljubeč, mogočen Marijin glas, ki mi je počasi rekel: »Si le prišla.« Bila sem ganjena.

Mateja S.

Na festivalu je bilo ful dobr. Vedno je bilo dobro vzdušje. Otvoritev, procesija s križem in lučkami ter procesija z Marijinim kipom, vse je bilo zelo lepo. Zbralo se je veliko ljudi in molilo. Program je bil super, zelo dobre, zabavne pesmi. Zelo zanimiva so bila tudi pričevanja. Izvedeli smo, s čim vse so se pričevalci borili, kaj so doživljali in kako so se spopadli s težavami. To nam je bilo kot nauk, kako delati ter da neumnosti prinašajo težave. Kar se tiče zaključka mladifesta, je bila to »žurka« veselega vzdušja, polno petja, plesa, smeha, druženja ... Mladifest nam bo sigurno ostal v spominu.

Simon, Antonia, Anej, Karin, Maša, Andraž, Aljaž

KO ŽELJE POSTANEJO RESNI NOST ...

Podobno kot festivali mladih v zadnjih treh letih je bil tudi letošnji zame nekaj prav posebnega, saj sem ponovno pela v mednarodnem zboru, ki ima na festivalu kar pomembno vlogo. S svojim petjem namreč dajemo srečanju poseben čar, med sv. mašo in češčenjem pa s slavnino glasbo oblikujemo molitev.

Letos je bilo v zboru in orkestru, ki ga vodi dirigent Damir Bunoza, 95 glasbenikov iz 20 držav. Iz Slovenije sta bili poleg mene še pevka Tanja Gorenc in flavtistka Ana Marija Kavaš.

Moja zgodba se je začela pred šestimi leti, ko sem bila prvič na festivalu. Prijateljici sta me tja peljali za moj 18. rojstni dan – in takoj sem se zaljubila v glasbo, ki sem jo tam poslušala. Občudovala sem zbor, še posebej med svetimi mašami, in v meni je začela greti želja, da bi tudi sama pela v njem. Čez dve leti sem spoznala Lidijo Paris, ki je v organizacijskem odboru festivala in koordinatorica le-tega. Preko nje sem potem vstopila v izbirni postopek za člane zbora in orkestra za 25. mladifest. Bila sem izbrana in tako sem leta 2014 prvič pela v tem zboru. Zame je bil to pravi čudež, saj nisem pričakovala, da se mi lahko zgodi nekaj tako lepega.

V Medžugorje pridemo glasbeniki že nekaj dni prej, saj imamo štiri dni

pred pričetkom intenzivne celodnevne vaje, na katerih ponovimo vse znane pesmi in se naučimo še nekaj novih. V tem času se veliko družimo in se dobro spoznamo. To je pomembno zato, da na festivalu lahko pojemo res ubrano, kot eno, kot prijatelji.

Zame je petje v tem zboru nekaj posebnega. Ves čas smo blizu oltarja, v neposredni bližini dogajanja. Od blizu vidimo pričevalce, predavatelje in duhovnike med sv. mašo, pri češčenju pa v temi vidimo Najsvetejše tik pred nami, kar je poseben privilegij.

V zboru sem dobila dobre prijatelje in z nekaterimi imamo stike tudi med letom. Veselim se že naslednjega mladifesta – še ene priložnosti za skupno petje v odlični družbi.

Katarina Šifrer

IZ SRCA HVALEŽNI ...

Že nekaj let zaporedoma se redno vračam v Medžugorje, ki me vsakič znova osupne, da se čudim, kako tam čas nenormalno hitro zbeži, kako me kar nosi neka neverjetna moč in volja – kljub utrujenosti, neprespanosti ali celo poškodbi in bolečini. Tam zmorem vse, ne želim ničesar zamuditi in nikjer manjkati. Na letošnji mladifest sem odšla z nekoliko mešanimi občutki in nepravo voljo. Imela pa sem eno posebno osebno željo, za katero sem še posebej močno želela moliti. Že po prvem dnevu so se tisti pravi občutki vrnili: veselje, da sem tam, poseben mir, notranje zadoščenje, ki ga nikjer ne občutim tako izrazito kot tam. In ponovno me je popolnoma prevzelo! Ob vsem pa mi je Marija namenila še posebno milost: imela sem priložnost voditi desetko rožnega venca v slovenskem jeziku med molitvijo pred mašo. Čutila sem, da je moja molitev za tisti posebni namen, ki me je tokrat vodil v Medžugorje, še močnejša, še glasnejša, še trdnejša. Milost, sreča, ljubezen, hvaležnost, ki sem jih občutila takrat, me še iz spomina ganejo. Čeprav sem se sprva hotela skriti in zavrniti prošnjo, da bi molila, so me vztrajnost, prijateljstvo in iskreno razumevanje čustev, s katerimi se soočam, prepričali, da to moram storiti! Za vse to od srca

KOTI EK MLADIH

hvala naši vodički in prijateljici Klavdiji!

Kot vsako leto so bila tudi na letošnjem mladifestu zelo zanimiva pričevanja. Še posebej me je prevzelo, ko nam je o svojem življenju, preizkušnjah, težavah z alkoholom, drogo in kriminalom ter nato o spreobrnjenju v komuni Cenacolo pripovedoval Goran. Zanimive in poučne so bile tudi kateheze duhovnika Damirja Stojiča, ki nam je razlagal priliko o izgubljeni ovci, s katero Jezus poudari pomen že samo enega spreobrnjenega grešnika in pove, kako nas Bog išče.

Pater Ike Mandurić pa nam je na zanimiv način predstavil moto letošnjega mladifesta "Bodite usmiljeni". Bog želi, da se žrtvujemo,

kajti usmiljenje je ljubezen in ljubezen vedno terja tudi žrtve. Tako je bil tudi Jezus takrat, ko je najbolj trpel, najbolj usmiljen – takrat je dal sebe za druge. Edini način, da premagamo vsakdanje zlo, je namreč usmiljenje.

Še posebej zanimiva in poučna pa je bila jutranja kateheza slovenskega duhovnika Cirila Čuša, ki je ob vseh preizkušnjah, ki jih je moral prestati v svojem življenju, izpostavil, da se moramo vedno zahvaljevati za vse stvari, ki se nam dogajajo v življenju, tako za dobre kot za slabe, kajti edino

Jezus lahko slabe stvari spremeni v dobre. Gospoda moramo slaviti, častiti in mu služiti ter biti usmiljeni, kakor je usmiljen On.

Tudi pridige pri maši so vedno zelo poučne, globoke in prav vsakemu lahko kaj povedo.

Iz Medžugorja sem ponovno odšla napolnjena z energijo, mirom, globoko hvaležnostjo, veseljem, upanjem in tudi s prelepimi spomini na vse čudovite ljudi, ki sem jih kdaj na romanjih spoznala. Hvala Mariji, da me je znova poklicala.

Maja Lukić

SKUPNOST TOTUS TUUS

Skupnost Totus tuus je mednarodna marijanska skupnost, ki je sad Medžugorja. Nastala je leta 1997 in je v Cerkvi priznana. Namenjena je vsem, ki želijo živeti po Marijinih sporočilih iz Medžugorja, posvetiti se in obnavljati letno posvetitev po Grignionu Montfortskem. Najbolj znan svetnik, ki je živel svoje duhovništvo na ta način, je sv. Janez Pavel II. Skupnost povezuje mlade, družine, mlade po srcu, skratka vse, ki želijo poglobljati svojo vero po Mariji k Jezusu.

Redna molitvena srečanja:

Maribor: Stolna cerkev Janeza Krstnika, vsak torek 16.30–18.30.

Slovenska Bistrica: župnijska cerkev sv. Jerneja, vsak ponedeljek v zimskem času 17.00–18.00, v poletnem času 18.00–19.00.

Ljubljana: ob četrkih ob 19.30 v »domačem krogu«. Informacije: Petra 030/308-686.

Letos skupnost Totus tuus praznuje 10. obletnico. Ob tej priložnosti bo posebno sre anje v soboto, 29. oktobra 2016, v Ljubljani. Gost: montfortanec p. Zrinko Petar Nikoli .

Srečanje je namenjeno vsem Marijinim častilcem, vsem, ki bi želeli obnoviti ali še bolj razumeti posvetitev po Mariji Jezusu in se poglobljati v Marijina sporočila.

Več informacij o srečanju na www.totustuus.si ali Petra 030/308-686.

MILOSTI S KRIŽA

*Gospod, tu sem, pred tvojim križem, in te prosim,
da mi odpreš oči, da bom mogel videti milosti,
ki pritekajo s tvojega križa.*

*Prva milost, ki jo prejeman,
je tvoja neskončna ljubezen,
ko si nasilje in hudobijo spremenil
v dar odpuščanja in novega življenja.
Ta ljubezen ne bo nikoli prenehala, nikoli ne bo manjša,
vztrajala bo tudi v največji temi.
Gospod, podari mi milost tvoje ljubezni na križu.*

*Milost s tvojega križa je tudi svoboda,
ki v vseh okoliščinah ohranja odprto pot,
da se izpolni volja Očeta, na nebu in na zemlji.
Ti, Gospod, ostajaš svobodno odprt za resnico,
tudi ko vsepovsod pristajajo na kompromise in greh.
Tako deluješ sredi negativnih misli in zlobnih naklepov
kakor ogenj, ki najgloblje prežame stvari.*

*Milost s križa je tudi moč odpuščanja:
Ti odpuščaš v najtežjem trenutku,
ker nočeš, da bi zlo zavladalo nad Očetovo voljo,
v temi sovraštva na človeštvo siplješ
upanje odpuščanja in novega začetka.
Gospod, nauči me odpuščati, da bom odprt
za tvojo voljo tudi v najtežjih okoliščinah.*

*Jezus, hvala za žrtev tvojega križa,
s katero si presekal verigo hudobije in nasilja,
hvala, ker si trpel tudi moj greh.
Daj, da bi večkrat stopil pod tvojo smrtno posteljo
in skupaj s tvojo Materjo daroval največjo žrtev
za rešitev od mojih grehov.
Pomagaj mi, da ti bom resnično zaupal
in se zatekal k tebi za odpuščanje od hudobij, ki so te
pribile na križ.*

Primož Krečič

September-oktober 2016

37

RAZMIŠLJANJE

RAZMIŠLJANJE OB SPORO ILIH KRALJICE MIRU PO VIDKINJI MIRJANI DRAGI EVI SOLDO

Medžugorje, 2. avgust 2016

Daje vam upanje, od vas želi ve vere, upanja in vedrine.

Marija nas spodbuja k molitvi, da bi od Jezusa prejeli več vere, upanja in vedrine. Nedavno sva se s sodelavko pogovarjali o tem, po čem smo kristjani razpoznavni in ali smo sploh kaj drugačni. Strinjali sva se, da bi morali biti razpoznavni po veselju, dobrohotnosti, solidarnosti, ne-opravljanju, sprejemanju drugih, po ljubezni med seboj in do vseh ljudi. Ob tem pa sva ugotavljali, da se po maši hitro porazgubimo, le malokdo komu privošči kakšno besedo; da smo ne tako redko pri maši nejevoljni, če se oglašajo otroci, kar tudi pokažemo ali pa celo naravnost povemo, da naj družine z malimi otroki ne motijo obreda ...

Tako sem se spomnila na pričevanje duhovnika, ki nas je spremljal v Medžugorje. Povedal nam je, da je pri sveti maši doživel posebno milost. Dotlej je bil ob otroškem joku med mašo vedno nervozen, iskal je

»krivca«, včasih je celo rekel, naj otroci ne motijo maše, in to kljub Jezusovim besedam: »Pustite otroke in ne branite jim priti k meni, kajti takšnih je nebeško kraljestvo.« (Mt 19, 14) Ko je tokrat maševal v Medžugorju, je tudi zajokal neki otrok, njega pa je obšla velika nežnost, milina in ljubezen do tega otroka. Namesto da bi postal nervozen, so se ga dotaknila najlepša čustva. »Ozdravljen« je bil, milost ljubezni do otrok pa je prejel tudi za druge svete maše.

Strpnost, sprejemanje, ljubezen morajo vladati najprej med nami, potem jih bomo lahko nosili tistim, ki še niso spoznali Luči. Vedrina, ki jo prinesemo od maše, se prenese v naše vsakdanje življenje. Zavestno se odločimo za rast v dobrem. Tako bomo privlačni za ljudi na poti proti Božjemu kraljestvu.

Molite za izbrance mojega Sina, za njihove blagoslovljene roke ...

Izvedela sem za mladega duhovnika, ki je odšel iz duhovniškega stanu.

Vaščani njegove rodne vasi so bili povezani med seboj in z njim. Hvaležni za njegovo duhovništvo. Molitvena skupina ga je podpirala ves čas njegovega študija in priprave na duhovniški poklic, pa tudi potem, ko je že postal duhovnik. Sledilo je veliko razočaranje. Sprašujem se, zakaj je tako. Odgovora ni in ga ne more biti, ker ga ne ve niti on sam.

Živimo v družbi, kjer je greh na prvih straneh in se ga povzdiguje. Nekateri komaj čakajo, da bi se kaj zalomilo tudi pri tistih, ki bi morali biti zgled, da bi s tem zakrili resnično podobo sodobne družbe.

Drža kristjanov mora biti molitev, sočutje, upanje, ljubezen, odpuščanje ... Molitev zanj, da bi našel pravo pot, ki jo zanj želi Gospod. Molitev, da reši svojo dušo, da njegov korak ne bi pohujšal drugih, da se ob njem ne bi naslajali in navdihovali mediji.

Tako je ravnal zrel in moder duhovnik, ki je mladega fanta pripravljaj, da bi šel v duhovniški poklic. Ko mu je mladenič odkrito povedal, da ne bi zmoget živeti v celibatu, mu je starejši rekel: »Potem pa pojdi in se poroči. Kot mož in oče boš lahko veliko več naredil za evangelizacijo, kot pa bi, če kot duhovnik ne bi zmoget ostati zvest." Moj Bog, daj nam, da bomo molili za duhovnike in njihovo svetost, pa tudi za tiste, ki niso zmogeti ostati na tej poti, naj bodo dobri in Bogu všeč tam, kjer so.

Medžugorje, 2. september 2016

Otroci moji, jaz vam razodevam edino in pravo resnico. Molite, da bi jo mogli dojeti in da bi mogli širiti ljubezen in upanje ...

Kako bi si želela dojeti edino in pravo resnico! A dokler smo tu, je to še nemogoče in nam preostaneta le vera in zaupanje, da je tisto, kar nam je bilo razodeto, res. Marija nam na materinsko blag način razlaga resnico, staro že več kot dva tisoč let. Od nje jo slišimo na način, kot jo je sama dojemala, ko je bila na Zemlji. S tem se nam še bolj približa, je kot naša starejša sestra, polna modrosti, in hkrati ljubeča mati, prežeta z nežnostjo.

V dneh, ko smo se pripravljali na razglasitev Matere Terezije za svetnico, sem razmišljala, kako velike reči je ta drobna in skromna žena naredila na tem svetu. In kljub temu, da je imela, kot je sama rekla, zaradi odtegnitve Boga "srce mrzlo kot kamen", je zmogeta vsak dan dolgo klečati pred Najsvetejšim, verovati, da jo podpira, videti Jezusa v ubogih ter narediti veliko dobrega.

Tudi vsak posameznik, ki se trudi delati dobro, vračati dobro za hudo...lahko premika svet na bolje. Če je ideja prava, čista in nesebična, se vedno pokažejo sadovi.

Marta Ciraj

Foto: <http://www.medjugorje.ws>

MAGNUS MACFARLANE –BARROW NA MOLITVENEM SREČANJU MLADIH V MEDŽUGORJU

Marijini obroki in leto Božjega usmiljenja

V petek, 5. avgusta, na poseben Marijin praznik, se je na 27. mladifestu zbrala velika družina sodelavcev *Marijinih obrokov* iz 10 držav sveta. Prisotna sta bila tudi ustanovitelj Magnus MacFarlane-Barrow in poseben gost Jimmy s Haitija. P. Marinko, medžugorski župnik, je gosta napovedal z besedami sv. Matere Terezije, ki so bile zapisane na naših majicah: »Delati majhne stvari z veliko ljubeznijo«. Prav tako je poudaril, da nas je blažena Devica Marija poklicala, da pomagamo najrevnejšim in najbolj ubogim, in to mi vsi, ne kdo drug.

Magnus je mlade nagovoril takole: »Vsako leto se že nekaj mesecev prej veselim, da se bom zopet vrnil na molitveno srečanje mladih, in zdi se mi, da je vsako leto lepše. Najprej se iz vsega srca zahvaljujem p. Marinku in župniji Medžugorje za vso podporo, ki jo izkazujejo našemu poslanstvu. Veliko stvari ne bi bilo možnih, če ne bi imeli te podpore. Medžugorje je res veliko upanje za *Marijine obroke*, čeprav le-ti rastejo po vsem svetu. Naše poslanstvo je zelo preprosto: najrevnejšim otrokom na svetu vsak dan omogočiti dober obrok hrane, in sicer v šoli, ki jo obiskujejo. Na ta način odgovarjamo tako na potrebo otroka po hrani kakor tudi na drugo potrebo, ki je prav tako

vzrok revščine, potrebo po izobrazbi. Vso hrano pripravljajo lokalni prostovoljci. Če se le da, dobivamo hrano od lokalnih kmetov in s tem spodbujamo lokalno gospodarstvo. Za tiste, ki ne veste: z *Marijinimi obroki* smo začeli leta 2002 v Malaviju, kjer smo začeli hraniti 200 sirot. Preteklo leto smo dosegli milijontega otroka, ki smo ga hranili vsak dan. Vesel sem, da vam lahko povem, da sedaj hranimo 1.101.206 otrok vsak dan, kar je za 101.206 otrok več od lanskega leta. To je možno zato, ker se je začela ljubezen deliti po vsem svetu.

V preteklih dneh sem srečal mnoge izmed vas, ki ste mi pripovedovali, kaj vse delate za *Marijine obroke* v svojih župnijah, šolah, lokalnih skupnostih ... Zaradi tega bolj kot

kdajkoli prej gledam na *Marijine obroke* kot na niz majhnih, drobnih del ljubezni. Skušamo delati drobna dela z veliko ljubeznijo. Ko vse to postavim skupaj, vidim veliko znamenje Božjega usmiljenja po vsem svetu.

Marijini obroki so sad Medžugorja. Prav tako mislim, da so sad molitev in spreobrnjenj, zato bi vas danes želel prositi, da še naprej molite za to naše delo. Ni majhna odgovornost delati nekaj takega v imenu naše Matere Marije. Na današnji dan, ki je zanjo poseben, ji želim to pokloniti kot dar. Prosim jo, naj nas še naprej vodi, da bomo vedeli, kako nadaljevati. Še vedno je na svetu veliko lačnih otrok, ki čakajo na *Marijine obroke*. Okrog 59 milijonov otrok ne hodi v šolo zaradi lakote.«

Velika lakota v Malaviju

»Pravkar sem se vrnil iz Malavija, kjer v tem trenutku vlada velika lakota. Zdaj je čas žetve in to bi moral biti čas izobilja, oni pa trpijo strašno lakoto zaradi največje suše v zadnjih letih. Tam sem se pogovarjal z družinami, kakšne težave imajo zaradi tega. Bil sem pri eni družini s šestimi otroki. Mati Lucija mi je povedala, da že tri dni niso ničesar jedli. Imela je samo nekaj oreščkov, ki jih je nabrala v gozdu, in to je bila vsa hrana, ki so jo imeli. Njeni otroci dobijo vsaki dan obrok v šoli in to je edino, kar jejo v teh dneh. Če bi ne bilo teh obrokov, ne vedo, kako bi preživeli mesece, ki so še pred njimi. Bil sem še v eni hiši, v kateri sploh ni bilo staršev, ampak samo otroci. Najstarejša sestra ima 14 let in pazi na svoja dva mlajša brata. To leto na njihovih poljih ni zraslo prav nič, zato gredo vsak dan gledat na sosednja polja, če bi tam našli kaj zrn

koruze, ki bi ostala na pospravljenih njivah. Bilo mi je neverjetno težko pogovarjati se s temi otroki, ki se borijo z lakoto. Pripovedovali so mi o svojih željah in kako jim to, da gredo v šolo, pomaga, da jih bodo lahko uresničili.

Danes je v Malaviju 6,5 milijona ljudi, ki trpijo zaradi lakote in ne morejo preživeti iz dneva v dan – in v tej državi mi vsak dan v šolah hranimo 800.000 otrok. Imamo gorečo željo, da gremo čim prej še v druge šole, da jim pomagamo. Prosim vas, molite, da se bo to zgodilo.

Kadarkoli se vrnem sem, imam vedno nove posebne razloge za zahvalo. Zdaj me zelo veseli to, da smo nedolgo nazaj prvi obrok hrane ponudili tudi sirijskim begunskim otrokom. Zaenkrat tam hranimo otroke samo v eni šoli ... Molimo in upamo, da bi lahko še bolj pomagali.«

Leto Božjega usmiljenja

»Prav tako je pomembno, da sem lahko tukaj v tem posebnem letu Božjega usmiljenja, še posebej, ker opravljamo to delo v imenu naše Matere usmiljenja. Prepričan sem, da je ona najboljša učiteljica, zgled in priča, kako naj živimo usmiljenje: z obiskom pri svoji sorodnici Elizabeti ali ko se ji je na svatbi v Kani zasmilil zakonski par, najbolj pa, ko je stala pod križem, ko je njen Sin dal svoje življenje za nas.

Zelo mi je všeč, kar je rekel sveti oče na začetku leta Božjega usmiljenja: 'Čas je, da se vrnemo k osnovam in da nosimo bremena naših dragih bratov in sester. Usmiljenje je moč, ki nas vodi v novo življenje in v nas spodbuja pogum, da gledamo v prihodnost z upanjem. Mislim, da moramo biti bolj kot kadarkoli prej v današnjem svetu ljudje upanja in pričevalci upanja.'

Še ena zelo pomembna stvar tega leta

je, da smo naredili nov film o *Marijinih obrokih*. Imenuje se Generacija upanja in je zelo poseben. Predvajanje je bilo že na sto različnih mestih po svetu in je prejel že različna priznanja. To je film o otrocih, ki so prejeli *Marijine obroke*, danes pa so že končali šolanje in so znak upanja v svojih skupnostih. To so mladi, ki prinašajo spremembe in upanje v mesta, kjer je trpljenje. Ena od »zvezd« v tem filmu je tudi mlad fant, ki je danes tu z mano. Ime mu je Jimmy in prihaja s Haitija. To je prav čudežen fant: odraščal je v mestu, polnem trpljenja in lakote, in ker so tam bili *Marijini obroki*, je lahko šel v šolo. Danes je na Haitiju že zelo poznan, ker je zelo talentiran glasbenik. Prav tako je oseba, ki se vrača nazaj in pomaga drugim otrokom, ki še vedno trpijo lakoto. Slišal sem, kako govori z njimi na neverjeten način: spodbuja jih, da se tudi oni lahko rešijo

siromaštva in trpljenja. Jimmyja imam zelo rad in me navdihuje; zato sem zelo vesel, da je tukaj z nami.« Jimmyjevo izjemno zgodbo bom predstavila v naslednji številki. Naj povem, da je bila tistega dan naša stojnica izredno obiskana in prejeli smo zelo veliko donacij. Od avgusta pa do danes se je število hranjenih otrok povečalo na 1.187.104 otroke, to pa je kar 85.898 otrok več v enem mesecu.

Tudi pri nas, v Sloveniji, so se donacije znatno povečale. Kdor pozna

zgodbo, ima izredno zaupanje v Magnusa in njegove sodelavce ter v *Marijine obroke*. Pristrčna hvala vsem, ki ste odprli svoja srca! Naj vam dragi Bog obilno povrne, Marija, Mati usmiljenja, pa naj vam naklanja novih milosti. Prosim/-o pa vas za molitev, saj želim/-o širiti sporočilo upanja na vsakem koraku, v vseh medijih ...

Hvala vam.

Andreja Pezdevšek

MARIJINI OBROKI (MARY'S MEALS) preprosta rešitev za lačne v svetu

Dear Marta,

I am writing to confirm that **we have received €7,300 on 21st September 2016.**

Mary's Meals International would like to thank all our supporters for their generous donations and for sharing our vision that every child should receive a daily meal in their place of education. With your support, Mary's Meals is now feeding 1,187,104 of the world's poorest and most vulnerable children every school day in 13 countries around the world.

Thank you for helping us make a difference in their lives.

Kind Regards,

Flora

Raun za vaše prispevke za Marijine obroke:

DPM-MIR SLOVENIJA, Černetova 20, 1000

Ljubljana

Swift LJBASI2X

IBAN SI56020130261483786

SKLIC: 00 1983-2002

NAMEN: Marijini obroki

KODA NAMENA: CHAR

ROMANJA

Od 6. do 9. oktobra 2016. Odhod iz Železnikov, Škofje Loke, Kranja, Domžal, Ljubljane. Prijave in informacije: Janez 031/390-490.

Od 7. do 9. oktobra 2016. Odhod iz Kranja ob 19.00, preko Ljubljane ob 19.20, Novega mesta ob 20.30 in Metlike ob 21.00. Povratek 9. oktobra zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759 ali Zdenka 07/334-61-25.

Od 7. do 10. oktobra 2016. Odhod z avtobusne postaje v Novi Gorici ob 4.45, iz Rožne doline ob 5.00. Povratek 10. oktobra zvečer. Duhovni vodja Darko. Prijave in informacije: Darko 0039-0481-32121 ali 0039-370-3201305 ali 051/893-654, Ana 05/302-25-03, g. Jože Markuža 0039-040-229166 ali 0039 348 7145526. Prijava se šteje za sprejeto z vplačilom celotne cene.

Od 13. do 15. oktobra 2016. Odhod iz Slovenskih Konjic, Slovenske Bistrice zjutraj. Vrnitev 15. oktobra zvečer. Prijave in informacije: Srečko 041/214-667.

Od 14. do 16. oktobra 2016. Odhod iz Ljubljane ob 18.00, vrnitev v nedeljo v poznih popoldanskih urah. Duhovno vodstvo. Prijave in informacije: Petra 030/308-686.

Od 20. do 23. oktobra 2016, romanje v Medžugorje v zahvalo ob 25-letnici osamosvojitve ter odhoda zadnjega vojaka JLA iz Slovenije. Romanje, na katerem se bomo spomnili tudi praznika sv. Janeza Pavla, bo potekalo v duhu njegovega gesla "Odprite vrata Kristus", molili bomo za domovino in za osebne potrebe. Spremistvo duhovnika zagotovljeno. Predvideni odhodi na relaciji Celje, Ljubljana, Novo mesto. Prijave: Gašper 041/884-500, e-naslov: medzugorski.romar@gmail.com.

Od 29. oktobra do 1. novembra 2016 – Vsi sveti. Odhod iz Ljubljane 29. oktobra ob 19.30, vožnja preko Žalca (20.30), Celja (21.00), Šmarja pri Jelšah (21.30), Rogaške Slatine (22.00), Rogatca (22.15) in preko Đurmanca do Zagreba ter nato po avtocesti do Medžugorja. Odhod iz Medžugorja 1. novembra 2016 po večernem molitvenem programu v cerkvi sv. Jakoba v Medžugorju, povratek v Slovenijo 2. novembra v zgodnjih jutranjih urah. Dodatne informacije in okvirni program dobite ob prijavi. Prijave: Andreja Pezdevšek 041/274-021 (po 18.00), e-naslov: apezdevsek@gmail.com

Od 3. do 6. novembra 2016 (med jesenskimi počitnicami). Odhod iz Železnikov, Škofje Loke, Kranja, Mengša, Domžal, Ljubljane, Ivančne Gorice, Vinice. Duhovno vodstvo. Prijave in informacije: Janez 031/390-490 ali j.ahacic@siol.net .

Od 11. do 13. novembra 2016. Odhod iz Kranja ob 19.00, preko Ljubljane ob 19.20, Novega mesta ob 20.30 in Metlike ob 21.00. Povratek 13. novembra zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759 ali Zdenka 07/334-61-25.

Od 9. do 11. decembra 2016. Odhod iz Kranja ob 19.00, preko Ljubljane ob 19.20, Novega mesta ob 20.30 in Metlike ob 21.00. Povratek 11. decembra zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759 ali Zdenka 07/334-61-25.

Od 29. decembra 2016 do 1. januarja 2017 – za novo leto. Odhod iz Ljubljane ob 6.00. Povratek 1. januarja zvečer. Prijave: Marinka 01/839-46-15, 041/841-058, Anica 01/537-38-44.

Od 30. decembra 2016 do 1. januarja 2017 – za novo leto. Odhod iz Ljubljane 30. decembra ob 19.30, vožnja preko Žalca (20.30), Celja (21.00), Šmarja pri Jelšah (21.30), Rogaške Slatine (22.00), Rogatca (22.15) in preko Đurmanca do Zagreba ter nato po avtocesti do Medžugorja. Odhod iz Medžugorja 1. januarja 2017 po večernem molitvenem programu v cerkvi sv. Jakoba v Medžugorju, povratek v Slovenijo 2. januarja v zgodnjih jutranjih urah. Dodatne informacije in okvirni program dobite ob prijavi. Prijave: Andreja Pezdevšek 041/274-021 (po 18.00), e-naslov: apezdevsek@gmail.com

VABILA IN OBVESTILA

ROMARSKI SHODI NA ZASAVSKI GORI

Vsako prvo nedeljo v mesecu je romarski shod na Zasavski Sveti gori. Ob 13.00 je molitev rožnega venca in litanij, ob 14.00 pa je sveta maša. Naslednji shodi bodo: **6. novembra**, na 32. nedeljo med letom (zahvalna nedelja), ter **4. decembra**, na 2. adventno nedeljo.

ZARADI PREMAJHNEGA ZANIMANJA ROMARSKI AVTOBUS NA ZASAVSKO SVETO GORO NE VOZI VEČ.

Vsi Marijini častilci in vsi romarji, prav lepo vabljeni k Mariji na Zasavsko Sveto goro.

17. **MEDNARODNI SEMINAR ZA ZAKONSKE PARE** V MEDŽUGORJU bo od 9. do 12. novembra 2016. Geslo seminarja je: »Bodite usmiljeni, kakor je usmiljen tudi vaš Oče!« (Lk 6,36 / V Marijini šoli. Več informacij na spletni strani:

<http://www.medjugorje.hr/files/file/brparhrv16.htm>

SEMINAR POSTA, TIŠINE IN MOLITVE: V Domus Pacis v Medžugorju se vse leto vrstijo seminarji posta, tišine in molitve.

Več informacij in terminov je na spletni strani: <http://www.medjugorje.hr/files/file/seminarposta.htm>

Slovinci se lahko priključijo hrvaški skupini, ki ima zadnji termin od 27. novembra do 2. decembra 2016 (prijave sprejemajo od 1. oktobra 2016 dalje). Če želite še kakšno dodatno pojasnilo, se lahko obrnete na Andrejo Pezdevšek (e-naslov: apezdevsek@gmail.com).

MIR – Odmev Medžugorja

Naslov uredništva: Černetova 20, 1000 Ljubljana, e-pošta: revija.mir@gmail.com

Izdajatelj in založnik: Društvo Mir Slovenija, Černetova 20, Ljubljana

Uredništvo: Primož Krečič (odgovorni urednik), Mirjam Sterle (glavna urednica), Herman Kocjančič, Petra Černivec, Klavdija Jurišič, Marta Ciraj, Frane Pavlovčič, Marinka Turina, Tanja Tršan Vodopivec, Janez Ahačič. **Jezikovni pregled:** Mirjam Sterle. **Oblikovanje:** Anže Mulej, Herman Kocjančič. **Tisk:** Salve d. o. o., Rakovniška 6, 1000 Ljubljana.

Uredništvo si pridržuje pravico do krajšanja lankov in do izbora najprimernejših lankov za posamezno številko revije.

Dar za posamezno številko/posamezni izvod: 2 €. Dar za celoletno naročnino po pošti je 15 € za Slovenijo; za države EU je 20 €; za ostali svet pa 25 €. TRR za dar iz Slovenije: SI 56 0201 3025 9455 807 s pripisom DAR ZA MIR; za dar povsod iz tujine: IBAN SI 56 0201 3025 9455 807, BIC/SWIFT: LJBASI2X.

Za naro anje ali objavljanje revije kličite od 16. do 21. ure: Frane, 040/306-692, Petra 030/308-686 ali pišite na e-naslov: revija.mir@gmail.com

Stare številke revije si lahko ogledate na spletnem naslovu www.medjugorje.si

V skladu z dekretom papeža Urbana VIII. in uredbo II. vatikanskega koncila izdajatelj izjavlja, da nima namena prehitovati sodb Cerkev o naravi dogajanj in sporočil, o katerih pišemo v naši reviji. Ta sodba pripada le zanesljivi avtoriteti Cerkev, katero vsi avtorji popolnoma upoštevamo. Besede, kot so »prikazanje, čudež, sporočilo« in podobne, so tukaj del človeškega pričevanja posameznikov.

Dar za revijo 2€

25. julij 1994: "Dragi otroci! Danes vas vabim, da bi se odločili potrpežljivo podarjati čas za molitev. Otročiči, ne morete reči, da ste moji in da ste po mojih sporočilih doživeli spreobrnjenje, če niste pripravljeni vsak dan posvetiti časa Bogu. Blizu sem vam in vas vse blagoslavljam. Otročiči, ne pozabite: če ne molite, niste blizu niti meni niti Svetemu Duhu, ki vas vodi po poti svetosti. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu."